

Зуб доісторичної жінки

Ще сонце не піднялося над горизонтом, а плотва вже перестала клювати.

— Хоч черв'яка їй імпортного подавай — каліфорнійського — ремствував кум, мій компаньйон по рибалці, і жбурнув наживку з консервної банки в річку.

Пополоскав бляшанку, попритискав зазубрини на ній і усміхнувся: раз стопка є — будемо обідати. У винахідливого кума навіть рожевий ліхтар поворотника на мотоциклі вже слугував за стопку.

Налили по одній-другій з літрової баклажки, і закуска з двох скибок хліба і сала величиною з брусок мила стала закінчуватись.

— Переходимо по-лоқдаунськи на ощадний режим, — обнадійливо заспокоїв кум.

Він взявся освоєним способом розполовинювати рештки хліба і сала. За кожним стопариком (в нашому випадку — за консервною бляшанкою) знову пішло розполовинювання залишку закуски аж до шматочків завбільшки з наживку для мишоловки. Але і вони закінчились, а у флязі ще заохочуюче бовтало. Тож пригостувач приступив видовбувати корінь хрину для закусії, що витинався з обривистого берега.

— Евротіка! — раптом вигукнув він і замість хрину приніс якогось зуба.

— Добре, що “чорні археологи” зі своїми металошукачами і заступами до річки не добрались, а то картоплю на полях вже почали витоптувати.

Поклали знахідку в нашу бляшану стопку, вляглись на піску і стали звеселіло фантазувати.

Зуб знайдено під обривом триметрової висоти. Якщо припустити, що за кожну сотню тисяч, а то й мільйон років планета Земля приростала в товщину хоч на метр, то ми натрапили на доісторичну знахідку. Зуб довгий, без ознак карієсу, значить, втрачений у молодому віці. А ще гострий — отже, більше всього, належав жінці. Як вона могла виглядати? Волохата, як йеті? Ні, то тупикова ланка з паралельного роду істот. А людський родовід он як розрісся. І якщо по знайденій костомашці науковці відтворюють обличчя і статуру, то чому б нам не підкинути їм своє бачення. Отже, лоб у тієї доісторичної особи був точно вузький, брови по-брежневськи волохаті, очі могли бути різнокольорові, ніс приплюснутий, рот великий — для переробки будь-якого корму, тому й зубів могло бути в півтора-два рази більше, як у нас. Губи пухлі і без ботоксу на заздрість сучас-

ним жінкам, а при цілувальному інстинкті могли захоплювати площу в цілу щоку. Зріст — до 1,5 метра, таз і стегна — широкі як для цілоденної ходьби і бігу, так і для полегкості в продовженні родо-ду. Колір шкіри в різних місцях міг бути різним, адже не могло людство в расовому відношенні походити від різних предків. Може, й одяг було придумано для прикриття цієї рязизни, щоб не відлякувати одне одного чупакабровим виглядом. Планета мавп не могла ж залишатися вічно незмінною.

Але сконцентруємося в дослідницьких міркуваннях на зубі. Чому він від'єднався від щелепи, будучи неушкодженим? Напрошується ряд варіантів. Первісні жінки погризлися за представника протилежної статі, що передалось по спадку аж до наших часів. Хоч деякі сибірські народи узвичаїли статеві відносини типу гуртівні і досі обмінюються жінками. А, може, наша далека предкиня була амазонкою і розслаблялась тільки в парувальний період, причому так, що аж зуби не витримували захоплення, оргазму, як по-сучасному. Потрапив же американський льотчик з падаючого літака в тропічному лісі до гурту таких тигриць і вони його так заексплуатували, що знесилений рятувався верхи на колоді у сплаві річкою.

Втрачений зуб міг також засвідчувати, що первісна жінка стала жертвою старшини роду, який виправляв непослух мордобоем. В східного народу-сусіда було таке поняття, яке називалося снохачством. Це коли свекор співжив з невістками, поки сини перебували в різних походах: не пропадати ж добру змолоду. Можливо, й хани запозичили в них цей звичай, давши цьому поняттю назву гарем.

Отак, дискутуючи, схопилися за ще одну версію. Колись на нашому Поліссі хлюпало море, про що засвідчують викопні рештки акул. Отже, прадавня жінка могла бути і русалкою. Тоді нафантазовані нами широкі стегна відпадають, а п'ята точка залишається. Але вже з хвостом. І гірко стало, що нашу русалку могла з'їсти акула. Руки самі почуттєво потягнулись за поминальним “посошком” у флязі, і навіть гірчинка від хрину на закуску виявилась заспокійливою.

Вирішено: древній зуб з допомогою своїх школяриків-дистанційників виставляємо на науковому сайті в Інтернеті. Є передчуття, що нас чекає на відзнаку за унікальну знахідку якщо не Нобелівська премія, то хоча б місцева — шнобелівська. Але спочатку звернемося до місцевого вчителя біології за грамотною характеристикою знахідки. А в подарунок природі за незвичайний артефакт відпускаємо з целофанової торбинки в річку всю впійману плотву — цілу жменю.

Вранці вдвох були у визначеного консультанта. Він розчарував: наша знахідка — це різцевий зуб зі щелепи вівці чи кози.

— Ну, ми й барани! — вигукнув кум.

— Чи козли, — додав я.

Петро ЖЕЛІНСЬКИЙ,
м. Березне.